

Ivo Peruzzi:

Med kolesi.

Pošastne, zle melodije
pojo kolesa, transmisije . . .
In pravkar
je dvignil orjaško dlan,
da prsi stroju
postavi v bran . . .
Le stok . . .
In bil je ves bled in tih,
le v grlu zarjul je,
zadavil se vzdih . . .

„Pač dolgo se, mati, že oče mudi,“ —
otroci se stiskajo h krilu . . .
V njih dušah pa trnja in groze ni . . .

Deca ti mala, kaj hočeš od sveta?
Vzela boš križ, zapuščino očeta,
in težek kot grob ti bo vdar melodij
pojočih koles, transmisij . . .

Poziv.

Viharji se bliskajo
in v strastnih objemih ječijo,
vsi divji nad mestom gorijo
oblaki, čez polje vriskajo . . .

A v duši kak silno razkošje!
Železo in blisk se valita
zdrobljena po zemlji, ječita,
kot prsi, ki stisnil jih nož je . . .

Stoj! Stoj! Trenotek prelesti,
 ne daj oddehniti se misli boječi,
 ne pusti zmagavati varani sreči —
 raztepi obraz in ga tiraj po cesti,
 po cesti, brezzvezdni — do križa!
 in dete boječe in dete veselo,
 kot jagnje ročice bo vdano razpelo:
 Vem, vem, a trd je, kdor cilju se bliža.

Pavel Golia :

Pevec.

Kdo se s skrivnostjo svoboden pogovarja,
 a s sužnjo disciplino stopa v eni vrsti,
 ko misli obrazuje, pojme krsti?
 Vesoljnega poslanec poglavarja,
 pevec, ki v tihi, vzneseni minuti
 cilje bežečih dni zasluti
 in poznim vnukom vrednote vstvarja.

Pepelnična sredo.

Prijatelj, čuj!
 Sleci obleko pisano,
 umij z obraza šminko,
 natakni zopet skisano
 vsakdanjo krinko
 in ne žaluj!
 Saj ta finale
 še ne zaključi šale.
 Med pustoma ostaneš dvema
 vendar le vedno — šema,
 sebi in drugim tuj.

